

Maria si Marta

revista surorilor

Nr. 12 Iunie 2006

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos”

Efeseni 1:3

**BISERICA CREȘTINĂ BAPTISTĂ „GOLGOTA”
ȘOS. NICOLAE TITULESCU, NR. 56A, SECT. 1**

Consacrat lui Dumnezeu

« **De aceea vreau să-l dau Domnului: toată viața lui să fie dat Domnului.**»

Și s-au închinat acolo înaintea Domnului.» (1Samuel 1 :28)

Prin facerea și prin originea lor, toate lucrurile sunt ale lui Dumnezeu. Ființele umane nu fac excepție. Prin excelență, oamenii Îi aparțin lui Dumnezeu. Crearea omului I-a luat mai mult timp și mai multă migală decât oricare dintre celelalte lucrări ale Sale. În consecință, oamenii trebuie să se considere și să se comporte ca fiind proprietatea lui Dumnezeu.

Atunci când un lucru Îi este oferit lui Dumnezeu, acesta este considerat un obiect sfânt. Are un statut special și se bucură de un respect special.

Când un om Îi este consacrat lui Dumnezeu sau când se consacră el însuși, viața sa urmează un curs distinct, iar preocupările sale sunt marcate de acest statut special.

Samuel a fost consacrat de mama sa lui Dumnezeu, ca urmare a juruinței pe care ea a făcut-o la templu. Ocupația de bază a lui Samuel avea să fie legată de lucrurile sfinte. El avea să fie preot, profet și judecător; ultimul și cel mai vrednic dintre judecători.

În mod special Samuel avea să fie un reformator spiritual de primă importanță.

Ca om al lui Dumnezeu, el își identifică până și interesele cu acelea ale lui Dumnezeu. A fost nevoie ca Dumnezeu să-i explice că atitudinea de respingere din partea poporului care-și dorea un împărat, nu era îndreptată împotriva lui, ca judecător ci împotriva Sa.

Un om consacrat lui Dumnezeu trăiește și moare pentru Dumnezeu. El îi aparține cu tot ce este, cu tot ce are, cu tot ce face. Timpul său de muncă și odihnă, puterea sa și talentele sale sunt instrumente puse la dispoziția cerului.

Ce lucruri din viața ta ar merita consacrate lui Dumnezeu? Nu uita că cele mai multe dintre lucrurile pe care I le consacrăm Lui, ne vor putea fi înapoiate după ce El le va binecuvânta. Așa că merită să încerci !

Meditații zilnice

ÎN ISUS AVEM:

Iertare pentru trecut

În Isus „**avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor**”
(Efeseni 1:7)

Siguranță pentru prezent

Isus a promis credincioșilor:
„**Niciodată n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi**”
(Evrei 13:5)

Încredere pentru viitor

Isus a spus: „**Cine crede în Mine are viața veșnică**”
(Ioan 6:47)

Speranță pentru tine

Dumnezeu...”**ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie**”
(1 Petru 1:3)

CUM SĂ-ȚI DESCOPERI SCOPUL ÎN VIAȚĂ

de Daniela Mariș

MESAJUL DURABIL AL VIETII TALE

(continuare din nr. 11)

ÎNCLINAȚII FIREȘTI CE CONDUC LA LIPSA DE SCOP ÎN VIAȚĂ	PRINCIPII CE CONDUC LA O VIAȚĂ ÎMPLINITĂ
A face distincție între viața creștină de fiecare zi și vocațiile seculare	Înțelept este să recunosc că, oricare ar fi slujba mea, trebuie să lucrez ca și când Domnul ar fi „șeful” meu și că adevărata mea răsplată vine de la El.
A considera învățarea diverselor abilități în diferite domenii ca fiind inutilă	Înțelept este să-mi aduc aminte că Domnul va folosi în lucrarea Lui orice abilități pe care le dezvolt și că, adesea, acestea vor fi chiar mijlocul Lui de a mă direcționa în lucrare.
A fi convins, că în lipsa unor talente sau capacități speciale, nu mă pot aștepta să fac o lucrare semnificativă pentru Dumnezeu	Înțelept este să înțeleg că „Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale acestei lumi pentru a le face de rușine pe cele tari”, căci „puterea Lui este desăvârșită în slăbiciunea mea”.
A presupune că voia lui Dumnezeu pentru viața mea implică neaparat a avea o anumită slujbă sau un anume titlu	Înțelept este să înțeleg că voia lui Dumnezeu implică atât formarea caracterului lui Cristos în mine, cât și mesajul pe care, în consecință, îl transmit altora.
A neglija responsabilitățile familiale nedorite cu scopul de a avea mai mult timp pentru a-L sluji pe Domnul	Înțelept este să înțeleg că responsabilitățile familiale dificile sunt, de fapt, modul în care Dumnezeu formează în mine caracterul său și că o lucrare mult mai mare poate rezulta prin viețile acelorora de care sunt eu răspunzător.

<p>A aștepta ca Dumnezeu să binecuvinteze eforturile mele în slujirea creștină cu acceptare și apreciere din partea acelor pe care îi slujesc.</p>	<p>Înțelept este să mă pregătesc pentru neînțelegere și respingere neașteptate din partea acelor pe care încerc să-i ajut, astfel încât mă pot identifica cu noi adevăruri biblice și pot face o lucrare mult mai eficientă.</p>
<p>A trudi din greu pentru a împlini viziunea pe care știu că Dumnezeu mi-a încredințat-o să o îndeplinesc</p>	<p>Înțelept este să mă aștept la zdrobirea viziunii mele, în timpul căreia voi fi obligat să învăț caracterul lui Cristos și să aștept orarul lui pentru împlinirea viziunii.</p>
<p>A alerga după poziții de conducere în slujirea creștină.</p>	<p>Înțelept este să caut să-i slujesc pe conducătorii creștini, deoarece ei au o mare responsabilitate și vor fi judecați după un standard mai înalt.</p>

Femeile Noului Testament

Femeia cananeancă

Evangheliștii Matei (15:21-28) și Marcu (7:24-30), îl prezintă pe Domnul Isus fiind în misiune într-o zonă locuită de neamuri, în regiunea înfloritoarelor oraș-porturi feniciene din nord, Tir și Sidon. Istoricii spun că cele două porturi datorită poziției lor, din punct de vedere economic o duceau bine, luau taxe de la celelalte regiuni. În Faptele Apostolilor 12:20, se relatează că între locuitorii din aceste ținuturi și cei din Galileia erau relații tensionate.

Misiunea Domnului Isus era o provocare nu doar pentru evrei, ci și pentru neamuri. Lucrarea publică a Domnului Isus se desfășoară desigur în mijlocul casei lui Israel, are în vedere oile pierdute ale casei lui Israel dar nu exclude neamurile, pe toți cei ce caută adevărul cu o inimă curată și smerită.

Domnul Isus în scurtul timp de când a început slujirea a ajuns deosebit de cunoscut, mulțimile îl urmau, îi solicitau ajutorul, probabil era obosit și dorea să se mai odihnească în aceste ținuturi feniciene.

Ni se relatează faptul că o femeie cananeancă, grecoaică, de obârșie siro-feniciană, s-a apropiat de Domnul Isus. Fenicienii erau descendenții cananiților.

Acest fapt s-a petrecut la aproximativ 80 km nord de Capernaum, deci în afara teritoriului evreiesc, în același ținut în care Ilie fusese la văduva din Sarepta Sidonului (1 Împărați 17:90).

Această femeie este disperată de boala fiicei sale și dorea atât de mult ca Domnul Isus să-i vindece fiica care “*este muncită rău de un drac*”. Căutând vindecare pentru fiica sa, această femeie a stăruit, s-a umilit “*s-a aruncat la picioarele Lui*”, și l-a urmat pe Isus până ce ucenicii și-au pierdut răbdarea încât l-au rugat pe Domnul Isus: “*Dă-i drumul, căci strigă după noi*”.

Domnul Isus nu o alungă, consideră că este necesar să vorbească cu ea și astfel să-i **testeze credința** și să-i întărească pe ucenici.

Știm din Scriptură ca Domnul Isus niciodată nu a fost nepăsător la multitudinea de probleme ale oamenilor pe care îi întâlnește, El e bunătatea, smerenia, slujirea. În acest episod asistăm la ceva deosebit, la o aparentă respingere. Cunoștea durerea femeii, credința ei, deoarece știm că nimic nu este necunoscut Domnului (Ps. 139:1-4), dar cu siguranță a considerat că e necesar ca noi **să învățăm din marea putere a credinței femeii cananence.**

Pentru a înțelege și a marca puterea acestei credințe sunt parcurse mai multe *secvențe* în dialogul purtat de Domnul Isus cu această femeie, de la *cererea femeii* - până în punctul final în care femeia ca mamă, obține ceea ce dorea atât de mult, *vindecarea fiicei sale*:

- *Credința femeii cananence.* Femeia vine cu reverență și îi spune “*Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica-mea este muncită rău de un drac.*”. Credința ei este deosebită, îl numeste: “Doamne”, “Fiul lui David”. *Neluarea în seamă a femeii cananence.* Domnul Isus nu răspunde la rugămintea mamei “*El nu i-a răspuns nici un cuvânt*” (Matei 15:23a). Nu s-a mai întâmplat așa ceva în Scriptură, întodeauna Domnul Isus a răspuns prompt tuturor celor pe care i-a întâlnit.
- *Neluarea în seamă a cererii ucenicilor.* Ucenicii au fost deranjați de strigătele cananencei, poate au dorit s-o ajute și l-au rugat “*Dă-i drumul căci strigă după noi*” (Matei 15:23b). Știm că Domnul Isus își iubea ucenicii dar nu răspunde cererii lor.
- *Precizarea responsabilității către Israel.* Domnul Isus, subliniază faptul că “*Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.*” (Matei 15:24). E dureros ceea ce spune Domnul Isus dar consideră că este necesar să precizeze misiunea Sa; pentru noi este important să înțelegem mai bine semnificația intervenției Sale.

Perseverența și umilința acestei mame este uimitoare. Din tot sufletul ea insistă șă-și salveze fiica, nimic nu o poate opri în demersul ei. Cu toate că

aparent este respinsă are o comportare umilă, plină de respect pentru interlocutor: “*I s-a închinat, zicând: “Doamne ajută-mă”*”.

- *Precizarea poporului Israel ca popor a lui Dumnezeu*, față de neamuri. Domnul Isus îi spune: ”Nu este bine să iei pâinea copiilor, și s-o arunci la căței.” (Matei 15:26). Copii menționați sunt poporul Israel. În Legea lui Moise, un animal curat era considerată oaia și reprezenta poporul Israel, iar câinele era considerat necurat și reprezenta neamurile.

Insistența și smerenia mamei. Cu toate că a înțeles responsabilitatea Domnului Isus către Israel, credința ei e mare și spune: “*Da, Doamne*”, a zis ea, “*dar și cățeeii mănâncă fărămiturile cari cad de la masa stăpânilor lor.*” (Matei 15:27). Femeia a înțeles că prima responsabilitatea a lui Isus era către Israel, însă ea mai credea că El ar putea să-i acorde „fărămiturile” binecuvântărilor Sale.

- *Bunătatea și măreția Domnului Isus.* Secvența finală este vindecarea fiicei femeii cananence. Isus a lăudat marea credință a ei “*Atunci Isus i-a zis: “O, femeie, mare este credința Ta; făcă-ți-se cum voiești” și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela*” (Matei 15:28).

Semnificativ în această relatare este faptul că Domnul Isus a cunoscut marea credință a femeii.

Chiar dacă în disperarea de mamă a unui copil bolnav folosește practici extreme, este de subliniat curajul ei de a intra în dialog pentru a-și atinge scopul. Nici o clipă nu a renunțat la rugăciunea de vindecare izvorâtă din marea-i credință în “*Fiul lui David*”. Exclamația de recunoaștere a Domnului Isus, “*Doamne*”, o așează pe femeia cananeancă între primii convertiți dintre neamuri, primind un loc în istoria sacră.

Exemplul acestei femei cananence ne motivează pe noi femeile să avem credință, să perseverăm în rugăcuni către Domnul nostru Isus Hristos pentru familiile noastre, pentru credință și răbdare în toate necazurile și cererile noastre vor fi ascultate.

Marioara Itoafă

ISUS ȘI CELE ZECE PORUNCI

„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc”. (Matei 5:17)

Nu putem disprețui nici unul din percepțele morale, fie că se găsesc în cele zece porunci sau în exemplul vieții lui Isus, care a împlinit din plin și în mod desăvârșit întreaga voință a lui Dumnezeu. Luându-ne drept regulă de viață pe Hristos, ochii noștri vor fi ațintiți mereu asupra Lui; iar sub puterea Duhului Sfânt, vom putea urma exemplul Lui, parcurgând existența zilnică la fel ca El. Vom continua să ne împlinim obligațiile noastre de credincioși, mărindu-le și întărindu-le ca și când Hristos ar fi lângă noi, astfel ca ele să fie mereu sub influența iubirii Sale, „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6).

Astăzi, lumea traversează o eră de revoltă contra autorității legii. Ceea ce este mai grav, oamenii nu ezită să calce în picioare poruncile lui Dumnezeu. Cele zece porunci n-au pierdut nimic din validitatea lor: Isus ne cere încă să le ascultăm.

Ascultarea celor zece porunci este o datorie sfântă pentru fiecare om. Isus nu cere o dreptate de suprafață care se satisface prin gesturi și rituri, ci o dreptate interioară, o deplină supunere față de Dumnezeu în gânduri, cuvinte și fapte.

ADEVĂRURI CARE NE FAC SĂ TRĂIM

1. Dumnezeu relevă exigențele sale morale

Dumnezeu este un Dumnezeu drept care urăște răul și care face cunoscut oamenilor ce așteaptă El de la ei. A confunda răul și binele, a lua în mod superficial cele zece porunci ale lui Dumnezeu, a le ignora sau a le necinsti, înseamnă a-și bate joc de Dumnezeu însuși. Adevărata înțelepciune stă în teama și respectul de Dumnezeu. Este o înțelepciune care produce ascultare de poruncile Sale.

2. Legea lui Dumnezeu este cel mai bun ghid în conduita noastră

Dumnezeu care ne salvează, nu ne abandonează în prada impulsurilor și voințelor noastre contradictorii. El ne ghidează și ne conduce pe drumul vieții. El ne dă Legea Sa pentru a pune în ordine toate domeniile vieții noastre și să le ferească de haos. În viața noastră personală ca și în viața de familie, socială sau profesională, Dumnezeu ne dă îndrumări, indicații, lămuriri și sfaturi. Legea Sa nu are ca scop să ne păcălească sau să ne aservească, ci dimpotrivă ea ne eliberează, arătându-ne limitele dincolo de care noi riscăm de a ne pierde și recădea în sclavie. Ea ne trasează drumul adevăratei libertăți.

Departate de a distruge autoritatea celor zece porunci, Isus o confirmă și întărește. Nimeni nu are dreptul să dea de-o parte Legea lui Dumnezeu; ea rămâne valabilă pentru toate vremurile.

De citit: Exodul 20:1-7, Exodul 34:1-8; 27-28, Psalmul 19: 7-14, Deuteronom 8:11-20; Matei 5:1-20.

Gânduri

Dacă vrei să-L cunoști pe Dumnezeu, trebuie:
Să Înveți să iubești
Să afli ce-i aceea iertare
Să nu judeci niciodată pe aproapele tău
Să renunți
Să înveți de la toți și din toate
Să dăruiești
Și să veghezi permanent la lumina sufletului tău,
Asta bineînțeles, dacă...

Atunci când în inima ta simți că ai renunțat la tot,
Atunci când în inima ta simți că ești totul sau nimic din toate câte sunt,
Atunci când în inima ta cuprinzi totul,
Atunci când în inima ta capeți toate înțelesurile,
Atunci când în inima ta ești infinitul,
Atunci când în inima ta e toată credința...
Atunci știi că ai ajuns în inima lui Dumnezeu!

Ana-Maria Murariu

Gândul lui Joy

Când mă uit în urmă la tot ce a fost...observ că un singur lucru a rămas neschimbat: TU...!

...ai rămas neschimbat în dragostea față de mine...în ceea ce mi-ai promis...!

Când mă uit în urmă la tot ce a fost...realizez că eu nu mai sunt același...că suferința, dezamăgirile, oamenii au lucrat la caracterul meu, iar acum sunt cei ce sunt...

Când mă uit în urmă la tot ce a fost...îmi dau seama că n-aș fi reușit fără Tine...în slăbiciuni, Tu ai fost puterea mea...în singurătate, Tu ai fost prietenul meu...în suferință, Tu ai fost Mângâierea mea...

...în toate câte au fost, **Tu ai fost și ești...Oaza mea...Refugiul meu...Scăparea mea...!**

Ganduri suprapuse sau Multimea vida

Sa aveti in voi gandul acesta care era si in Hristos Isus:

El, macar ca avea chipul lui Dumnezeu , totus n-a crezut ca un lucru de apucat sa fie deopotriva cu Dumnezeu,

Ci S-a desbracat pe sine insus si a luat un chip de rob, facandu-Se asemenea oamenilor.

Filipeni 2:5-7

Orice gand sa-l faceti rob al ascultarii de Hristos !

Sa avem in noi gandul Lui Isus Hristos !

Sa avem in noi Calea, Adevarul si Viata!

Cel mai frumos tel pentru orice crestin este sa traiasca in partasie cu Dumnezeu.

O tinta greu de atins care de multe ori se transforma pentru noi in fata Morgana.

Desi mi-au placut stiintele exacte, de un timp am o problema de matematica, multimea vida se plimba prin viata mea.

Din ce obtin eu multimea vida ? Compar gandurile mele, cuvintele mele, faptele mele cu gandul Domnului. Corigenta este putin spus.....

Matematica este o stiinta exacta si printre notiunile cu care ne-am confruntat a fost si cea de multimea vida sau multimea nula o multime rezultata din **suprapunerea** a doua multimi, a **doua** notiuni sau **doua ganduri care nu au nici un element comun.**

Gandurile noastre, gandul nostru din orice secunda a vietii noastre este gandul Domnului?

Le suprapunem ? Ce obtinem? Exista vreun punct comun?

Pentru ca vorbim de matematica sa incercam un test:

O luam de dimineata si ne propunem sa suprapunem in permanenta in tot ce facem si spunem, gandul nostru cu gandul Domnului nostru.

Exista vreun secret al biruintei?

Totus in toate aceste lucruri suntem mai mult de cat biruitori, prin Acela care ne-a iubit. (Romani 8.37)

Solutia exista, Cine zice ca ramane in El trebuie sa traiasca si el cum a trait Isus.

De unde sa ne incepem cresterea? Gandul nostru trebuie sa fie gandul Lui.

Din prisosul inimii vorbeste gura. Ar trebui cand deschidem gura sa spunem ceva sau cand vrem sa facem ceva sa ne oprim ca fulgerati :

Este gandul Lui? Este voia Lui?

Si daca ne punem doar aceste intrebari cred ca este un inceput bun si necesar dar doar atat.

Daca nu este gandul Lui ar trebui sa ne oprim , sa ne indreptam, sa facem voia Lui.

Sa ne innoim in gandul mintii noastre.

Exista insa un mare pericol al minimizarii pacatului, pericol pe care nu il sesizam si pe care Satan il fructifica. El ne da raspunsuri care plac si care induc uitarea si nu mai auzim soapta Duhului.

Ce daca am spus cateva cuvinte mai dure si am si barfit putin, este omeneste ! (Dar nu divin si Domnul Tau este Dumnezeu.)

Ce daca am vorbit urat, m-am enervat, eu asa sunt, asa este firea mea, ma enervez foarte repede!

(Tu ti-ai rastignit firea cand ai facut legamantul cu Domnul Tau si nu mai traiesti Tu ci El traieste in tine.)

Ce daca nu-mi tin cuvantul si mine este o zi !

(Felul vostru de Vorbire sa fie Da, da; nu, nu ; ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rau.)

Ce daca nu a fost foarte curata aceasta afacere, altii fac miloane de dolari peste noapte!

(Strangeti-va comori in cer, unde nu le mananca moliile si rugina, si unde hotii nu le sapa, nici nu le fura.)

Ce au comun aceste ganduri ? Nimic nici un punct comun.

Se poate insa sa nu ne pese, sa ne oprim putin si sa zicem: Domnul ar face altfel, dar eu.. o sa ma gandesc altadata sa consideram ca este ceva sacaitor peste care trecem si trecem si iar trecem ...

La inceput trecem mai greu, parca, parca ne mostra ceva, apoi trecem mai usor si mai usor
pana devine obisnuinta.

Avem un tipar biblic pe care trebuie sa-l aplicam peste gandul nostru. Gandul nostru trebuie sa fie gandul Aceluia din care trebuie sa ne luam toata puterea , de la Cel in care locuieste toata plinatatea Dumnezeirii.

Vom spune ca sunt ganduri care nu corespund dar sunt si ganduri care corespund(Slava Domnului!)

Ne-am gandit insa ca aceste ganduri care nu corespund cat de mult ne vor impiedica umblarea? Nu vom corespune Totului Tot.

Cine nu este cu mine este impotriva mea! Cine nu aduna cu mine risipeste.

Risipim timp, si viata.

Nu este doar un joc de cuvinte, si nici unul matematic desi ne-am folosit de matematica pentru intelegere ci este o realitate zguduitoare.

Ne rugam ca Dumnezeu sa ne calauzeasca pasii si gandurile si sa fim temple ale Duhului Sfant astfel incat orice facem cu cuvantul sau cu fapta sa facem in Numele Domnului nostru Isus Hristos si prin EL sa-I multumim Lui Dumnezeu Tatal.

Zamfiroiu Maria

Viața cotidiană în vremurile biblice

M.C. Tenney

Munca femeii în vremurile biblice.

După criteriile actuale, viața zilnică a mamei israelite nu poate fi considerată ca foarte pasionantă. Orarul ei era foarte încărcat, iar munca ei foarte grea.

Ea se scula în fiecare dimineață înaintea tuturor ca să aprindă focul în cămin sau cuptor. Hrana principală a evreilor era pâinea. Una din sarcinile soției consta în măcinarea grâului ca să facă făină. Lucrul acesta necesita mai multe operații, toate făcute manual.

Ea folosea drept „combustibil” la prepararea hranei, mărăcini sau paie. Pentru strângerea acestora îi însărcina în general pe copii să strângă, dar dacă erau prea mici ca să plece de acasă, trebuia să facă ea însăși acest lucru.

Fiecare familie avea nevoie de apă. Uneori își construia rezervorul privat ca să stocheze în el apa de ploaie; dar de cele mai multe ori se trăgea apa dintr-un izvor sau o fântână situată în mijlocul satului. Mai multe orașe din Vechiul Testament erau construite deasupra unor izvoare subterane: Meghido și Hațor, de exemplu. În acest oraș din urmă, femeile se duceau la o fântână adâncă, coborau două rampe de nouă metri săpate de om, apoi cinci scări diferite până la tunel și mai coborau niște trepte până la nivelul apei pentru a-și umple ulciorul mare.

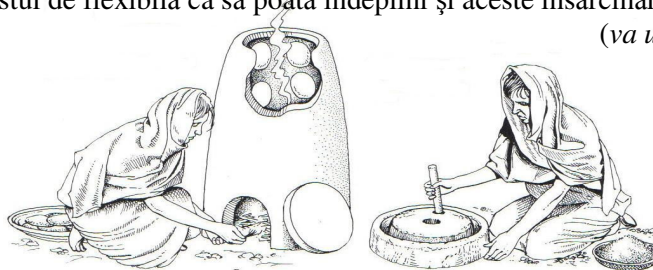

Femeile se strâneau deseori în jurul locului de unde scoteau apa seara sau dimineața devreme. (Genesa 24:11).

Soția trebuia deasemenea să confecționeze îmbrăcămintea familiei ei. Copii sugari aveau nevoie să fie alăptați, supravegheați și spălați, iar mai târziu mama lor îi învăța buna-cuviință. Ea le învăța pe fiicele cele mari să gătească, să coasă și să îndeplinească alte însărcinări ce reveneau tuturor soțiilor evreice.

În plus, soția trebuia să ajute la strânsul recoltei (Rut 2:23). Ea pregătea și niște fructe - măslina, struguri – ca să facă conserve din ele. Era necesar ca rutina ei zilnică să fie destul de flexibilă ca să poată îndeplini și aceste însărcinări.

(va urma)

Reflecții și concluzii

Efeseni 6:11 „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului”

Partea a II-a: Efeseni 6:16-18 (partea I: Efeseni 6:14-15, a fost publicată în nr.8 al revistei)

Reflecții: Următoarele armături ale lui Dumnezeu, pe care trebuie să le avem pentru a putea ține piept împotriva uneltirilor diavolului sunt:

1. **Scutul credinței** peste toate cele de dinainte, pentru a stinge săgețile arzătoare ale celui rău. Având acest scut înseamnă că suntem cunoscători ai cuvântului lui Dumnezeu și ne bazuim prin credință în valabilitatea lui. Totuși având acest scut al credinței nu vom putea opri dușmanul să „tragă” în noi însă vom putea opri săgețile aprinse să nu ne străpungă inima și sufletul.
2. **Coiful mântuirii.** Coiful îi făcea pe soldați (cu care suntem asemuiți) mai înalți și impresionanți. Deoarece coiful îți acoperă capul, mintea stă concentrată mereu la adevărul esențial și anume: că ești mântuit. Când ai această atitudine, vei fi mai înalt în Duh și dușmanul nu are nici o autoritate asupra ta.
3. A avea și **sabia Duhului**, înseamnă a fi înarmat cu Cuvântul lui Dumnezeu și a avea o armă considerată ofensivă adică de luptă corp la corp, spre deosebire de celelalte de mai sus, care sunt defensive.

Lupta corp la corp, trebuie dusă cu diavolul care este dușmanul fățiș al tuturor credincioșilor.

Cuvântul lui Dumnezeu este singura armă capabilă să-l dezarmeze. Pentru a-l folosi trebuie să-l cunoaștem, așa cum a procedat și Domnul Isus cu replica: **”este scris”** și diavolul a fugit.

Concluzii: Vegheați la acestea cu toată stăruința și cu rugăciuni prin Duhul, cerând continuu umplerea cu Duhul Sfânt, pentru călăuzire, îndrumare și putere. Înțelegând adevăratul sens și adevărata importanță a folosirii fiecărei armături, vom fi beneficiarii roadelor Duhului Sfânt care sunt: DRAGOSTEA, BUCURIA, PACEA, ÎNDELUNGA RĂBDARE, BUNĂTATEA, FACEREA DE BINE, CREDINCIOȘIA, BLÂNDEȚEA ȘI ÎNFRÂNAREA POFTELOR.

Culegeri din „Meditații asupra Cuvântului lui Dumnezeu”

Aristița Drăgan

DESPRE MÂNIE

de Anca Șerban

(I)

Într-o zi, intrând în camera fetelor, am simțit că îmi vine să le arunc toate cărțile și caietele de pe masă, atât erau de răvășite. Mereu și mereu aceeași poveste. Abia m-am abținut. Cu toate prerogativele mele de părinte, am simțit însă că reacția mea nu era numai exagerată, dar și vinovată. De ce oare?

Când erau mici, mă surprindeam că le certam uneori dând frâu liber mâniei mele deliberat. Și, culmea, nu mă simțeam deloc vinovată că le aruncam la gunoi, cu gesturi și strigăte pline de "mânie", ciocolata pe care tocmai o recuperaseră de pe jos.

Nu cumva există o mânie bună și una rea? Nu. Nu asta este întrebarea. Există mâniile vinovate, mai bine zis însoțite de vinovăție și altele curate?

Apostolul Pavel ne spune că putem să ne mâniem, dar să nu păcătuim. Într-adevăr, mânia nu este un păcat. Dar ce legătură are cu păcatul? De ce Pavel așează aceste noțiuni atât de aproape? Ce face ca o mânie să fie însoțită de un sentiment de vinovăție?

- ⇒ Oare gradul ei de intensitate? Nu. Doar Domnul Isus a răsturnat mese, nu caiete de pe masă și nu era nimic vinovat în gestul Lui. Nu pentru că ar fi avut dreptul să se mânie, pentru că El era Dumnezeu. Nu. Domnul Isus trebuia să se supună aceluiași standard. În fond, El era Standardul. Era singurul Om fără păcat.
- ⇒ Atunci, poate contextul cultural? Poate într-un anume colt de lume și timp o reacție, calificată altundeva "de mânie", ar trece drept ceva normal. Poate pentru că sudicii sunt mai impulsivi, decât nordicii. Nu. Așa ceva nu poate fi determinant. Eu, în cele două "mâni", „caietele de pe masă” și "ciocolata de pe jos", eram parte din același context cultural și geografic și totuși numai prima mânie era însoțită de vinovăție.
- ⇒ Atunci, poate natura elementului ce provoacă reacția noastră de mânie? Fără a intenționa să abordez toate tipurile de mâni, ci dorind doar să ajung la cea care este însoțită de sentimentul de vină, voi încerca să formalizez puțin.

Să zicem că mânia este un fel de "reacție de apărare" față de o agresiune, de fapt, o suprareacție. Oare de ce? Poate avem de-a face cu un pericol necunoscut, care nu poate fi evaluat și, ca urmare, suprareacționăm! Pericolul este intern sau extern nouă? Adică cum intern? Adică, din adâncul inimii, din subconștient. Să recapitulăm, căutăm două tipuri de mâni: una însoțită de vinovăție, alta nu. Nu cumva lucrul acesta are legătură cu tipul de pericol: intern sau extern? Nu cred că poți să te simți vinovat când

te aperi de un pericol extern! A, deci senzația de vină trebuie să fie cauzată de un pericol intern, din subconștient. Interesant!

Dar ce vorbim noi de "pericole necunoscute", când în cazul "ciocolata de pe jos" e clar că pericolul îl reprezintă microbii. Da, clar pentru mine, dar nu și pentru copiii de care trebuia să am grijă. Aici nu mai avem două, ci trei categorii de persoane implicate: agresorii (microbii), agresații (copiii) și protectorul (adică eu). Este o mânie a protectorului pentru a avertiza pe cei protejați că sunt ținta unei agresiuni neidentificate de ei.

Uneori pericolul este neidentificat, nu din cauza ignoranței sau a imaturității celui agresat, ci pentru că agresorul maschează pericolul, îl disimulează. Așa se întâmplă în manipulare.

De exemplu, cazul "negustorii din templu" (Matei 21:12-13). Deși nu se spune textual că Domnul Isus s-a mâniat, eu cred că este tot o reacție în trei (negustorii, oamenii, Domnul Isus). Pericolul este extern, identificat de Domnul Isus, dar nu de oameni. Care ar fi aici manipularea? Lipsa de respect, de reverență față de locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu? Sau poate faptul că se profita de pe urma sentimentului de vină al oamenilor, cerându-li-se prețuri foarte mari pentru animalele de jertfă? Nu câștigul necinstit, cred eu, era problema cea mare, ci mai degrabă faptul că oamenii aveau sentimentul jertfei împlinite în fața pungii golite dramatic și nu a sângelui vărsat. Ei erau cei care plăteau "prețul ispășirii", nu animalul nevinovat, care prelua, prin substituție, vina lor. Era la fel de dăunător ca ideea "mântuire prin fapte și nu prin har". Iertarea putea fi cumpărată.

(va urma)

Cugetări...

În definiția apostolului Iacov: „Mânia este o revărsare de răutate” (Iacov 1:19-21).

Problema nu este de comportament, ci de conținut. Ce ai în tine se revărsă afară.

Mânia ca și focul până la urmă se stinge; dar ce facem cu cenușa?

Mânia este un acid care deteriorează mult mai mult vasul în care este ținut decât substanțele peste care este turnat.

Pagina gospodinelor

Ghidul plantelor aromatice

„Oare cum să fac? Le toc, le rup sau le zdrobesc? Le pun de la început în mâncare sau la sfârșit?” Plantele aromatice pot fi împărțite în două mari categorii: lemnoase și verdeață. Câteva din caracteristicile lor vor fi prezentate mai jos.

VERDEAȚA

Pătrunjel, menta, coriandru, mărar, busuioc, leuștean, frunze de țelină

1. **Cum le pregătești:** De la pătrunjel, mentă, coriandru și leuștean, alege doar frunzele și apoi toacă-le cât poți de mărunț. În ciorbe poți adăuga și tulpinile de țelină și leuștean, dar tocate. Busuiocul trebuie rupt, căci dacă îl toci se înnegrește, se strivește și își pierde aspectul și aroma plăcute.

2. **Cum le gătești:** Verdeața se adaugă la sfârșit, când mâncarea este gata – altfel, prin fierbere își pierde aromele. Căldura preparatului este suficientă pentru a elibera aromele din verdeața pe care ai folosit-o.

3. **Cum le păstrezi:** Verdeața proaspătă se poate păstra tocată sau ambalată în pungi de plastic, în congelator, maximum trei-patru luni. Dacă este presărată ca atare peste preparatele fierbinți, este la fel de aromată ca și verdeața proaspătă. Mai poți încerca să pregătești și un piure de verdeață. Amestecat cu puțin ulei de măsline și congelat în formele pentru cuburi de gheață.

(va urma)

Căpșune cu frișcă

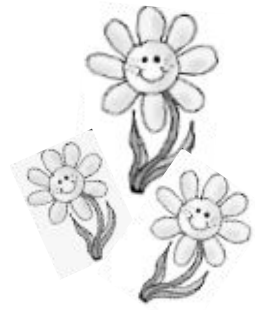
Ingrediente: 500g căpșune, două foi de plăcintă, frișcă, zahăr pudră, ulei, topping de căpșune, un pliculeț de zahăr vanilat

Mod de preparare: Din foile de plăcintă se decupează steluțe, se prăjesc în ulei încins și, cât sunt fierbinți se pudrează cu zahăr. Căpșunele se curăță de codițe, se spală și se pun la scurs într-o sită.

Frișca se amestecă împreună cu zahărul vanilat. Fructele se repartizează egal pe farfuri. Frișca se pune într-o pungă cu vârful tăiat și cu ea se ornează căpșunele. Pe frișcă se poate pune topping de căpșune. Căpșunele astfel preparate se servesc alături de steluțele pudrate cu zahăr.

Poftă bună!

La mulți ani !

Salutăm surorile născute în luna **Iunie** cu

1 Timotei 6:11-12

„Iar tu, om al lui Dumnezeu, ...caută dreptatea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea.

Luptă-te lupta cea bună a credinței, apucă viața veșnică la care ai fost chemat...”

Avram Elena Ionela

Avram N. Luminița

Baciu Paraschiva

Bojoga Anișoara

Burcea Virginia

Câmpineanu Alexandrina

Ciornei L. Monica

Ciornovalic Cristina

Coroian Anamaria E.

Culcea Cristina

Drăgan Aristița

Dumitrache Aurica

Dumitrache Floarea

Enache Aurelia

Enache Vasilica

Enescu Georgeta

Florea Violeta

Frangoraptis O.

Fulea Elena

Gabreanu Maria

Ichim Evnica

Ilea Elena

Ionescu Ana

Ionescu Gabriela

Lazăr Virginia

Leviți Olga

Manea Maria

Marinescu Elena

Mihalachioaie Dorina

Mirea Mariana

Negreț Simona

Nițu Odetta

Novic Roxana D.

Pintilie Filareta

Popa Elena

Rusu Ortansa

Sanda Viorica.

Șarca Irina

Seceleanu Maria

Socaciu Lidia

Stoichițoiu Alina A.

Stroie Victoria

Teodorescu Cristina

Teodorescu Mariana

Țepeneu Maria

Toma Elena

Tudor Mariana

Vanghelie Clementina

Vasilescu Ștefania

Vlad Maria

Voinescu Mirela

Cu ajutorul lui Dumnezeu și numai împreună cu El, am ajuns la un an de existență.

Mulțumim tuturor pentru sprijinul acordat și ne rugăm ca Dumnezeu să vă binecuvinteze.

Vă invităm să luați parte la serviciile divine care au loc în Biserica Baptistă „Golgota” după următorul program:

Vineri: orele 18,00 – 20,00

Duminică: orele 9,00 – 12,00

18,00 – 20,00

